Podle §§ 62 a 63 tr. ř. se odnímá výjimečně tato trestní věc soudu mládeže v Moravské Ostravě a přikazuje se k dalšímu projednání soudci mládeže u okresního soudu v Čadci,

n e b o ť

v uvedené věci nutno vykonati veřejné sedění po rozumu § 8 zákona č. 562/1919 Sb. z. a n., pro které platí tytéž zásady jako pro hlavní přelíčení (§ 8, odst. 1 a tam citovaný § 7, odst. 2 cit. zák.), tedy i předpis § 47, odst. 2 zákona čís. 48/1931 Sb. z. a n. o tom, že nelze pod zmatečností rozhodnouti v nepřítomnosti mladistvého obviněného. Poněvadž však obviněný je nemajetný a pro velkou vzdálenost nelze předpokládati, že obviněný (bytem v K. n. Kys.) se dostaví k veřejnému sedění u soudu mládeže v Mor. Ostravě, slouží navrhovaná delegace ke zjednodušení a zlevnění řízení a jsou zde tedy důležité důvody, aby tato trestní věc byla výjimečně odňata příslušnému soudu a přikázána uvedenému soudu věcně příslušnému (§§ 62, 63 tr. ř.).

Čís. 6202.

Proti rozhodnutí zamítajícímu žádost o pominutí soudce není přípustný samostatný opravný prostředek.

(Rozh. ze dne 17. května 1938, Nd IV 18/38.)

N e j v y š š í s o u d v trestní věci proti A. a spol. pro zločin podle § 213 tr. z. atd., odmítl stížnost náhradního soukromého žalobce proti usnesení vrchního soudu v Košicích ze dne 17. března 1938.

D ů v o d y:

Proti usnesení vrchního soudu, kterým byla zamítnuta žádost soukromého žalobce, aby tato trestní věc byla podle § 29 tr. ř. odňata příslušnému krajskému soudu v B. a přikázána krajskému soudu v U. a aby z vyřizování této trestní věci byli vyloučeni členové krajského soudu v B., podal náhradní soukromý žalobce stížnost.

Podle § 29, odst. 3 tr. ř. proti usnesení vrchního soudu, kterým byla nařízena delegace jiného soudu, může si stěžovat žalobce a obviněný u nejvyššího soudu. Z toho a contrario následuje, že proti usnesení vrchního soudu, kterým byla žádost za delegaci zamítnuta, není stížnost přípustná.

Podle § 69, odst. 4, věty 2 tr. ř. není proti rozhodnutí, zamítajícímu žádost o pominutí soudce, samostatný opravný prostředek přípustný a je možno rozhodnutí takové napadati jen opravným prostředkem podaným proti rozsudku. Je tedy i v této části stížnost nepřípustná.

Byla proto stížnost jako nepřípustná v obou směrech podle § 379, odst. 3 tr. ř. odmítnuta.